

не знае пътя, гледа накъде показва стрелата. Нито по левия път, нито по десния, а нагоре. Стоял горкият човек на кръстопътя и почнал да се чуди, как да полети към небето. Той и до ден днешен стои там и се чуди.

Веднаж Копито срещнал един юрдек и го попитал:

— Защо се клатиш като вжрвиш?

— Защото съм пиян. Името ми е Квак. Ти къде отиваш?

— Отивам при обушар, който има на краката си нови обуша.

— Дължг път имаш да вжрвиш тогава. Ала и аз ще дойда с тебе, защото много ти харесвам ушите. Весело ми става, като ги гледам.

Тржгнали.

Вжрвели, вжрвели и стигнали в една гора. Там спял стар човек, с бяла дълга брада.

— Квакни му в ухото, — рекъл Копито.

— Не ша, ще ми научи името.

Решили да му направят пакост. Сжбули му обушата, вжрзали ги на една вжв, и прекарали вжвта през висок клон. Седят зад джнера и джрпат вжвта. Сжбужда се дядото. Няма му обушата! Гледа — висят над главата му! Посяга да ги хване, те бягат нагоре. Седне, те се спущат над носа му. Пак посяга, те пак бягат. Разплакал се дядото и седнал на земята. Тогава Копито дошъл при него и го попитал:

— Какво имаш в очите си?

— Сжлзи, — отговорил дядото.

— Какво е това сжлзи? Болят ли?

— Много болят и парят. Не бива да правиш да плачат хората.

— Сигур ще ме биеш, дето ти направих зло и те разплаках!

Ала дядото го пригжрнал и целунал по главата. Никой до тогава не го бил пригжршал. От радост му се налели очите. Пипнал си очите, гледа: мокри. Чуди се, а дядото му казва, че това сж сжлзи.

— Ами че те не болят!

— Защото сж сжлзи от радост. Такива сжлзи не болят. Идете сега по света и правете хората от радост да плачат. Разсмивайте тжжните.